

Het verkeersongeluk in Lauwersoog afgelopen augustus deed menigeen huiveren. De boot naar Schiermonnikoog vertrok wat later die zondag. Zonder Peter, Aminga en Pelle. Dit is het verhaal van Willemien Hoevenaar.

Het sneeuwde een beetje, merkten Willemien en Peter toen ze in het holst van de nacht haar studentenhuis in Groningen verlieten en naar buiten gingen. Ze hadden een fles wijn willen openen, maar de kurkentrekker lag op de kamer van een huisgenoot. De deur zat op slot.

„Oh, mijn ouders wonen hier vlakbij, kom mee”, zei Peter. Samen liepen ze naar zijn ouderlijk huis, waar ze zachtjes naar binnen gingen, waar hij zo'n beetje op de tast een kurkentrekker vond.

De volgende ochtend maakten zijn ouders de eerste foto van hen samen. Nou ja, van hun voetafdrukken in de sneeuw. „Wie had je bij je?”, wilden zijn vader en moeder plagerig weten.

Het was kerstavond 2000. Willemien Hoevenaar was 22, ze liep stage bij de crisisafdeling van de GGZ in Groningen waar Peter Luttkhuizen (toen 27) als arts-assistent werkte. Ze spraken elkaar professioneel en onder tusschen leerden ze elkaar een beetje kennen. Op kerstavond bleken ze beiden alleen thuis te zijn. „Vind je het leuk als ik kom koken?”, vroeg Peter.

Nu is het winter opnieuw. Het sneeuwt. Sinterklaas is vertrokken, Kerstmis staat voor de deur. Willemien (39) zit thuis in Groningen aan de keukentafel, haar zoon Pelle (8) is naar school. Haar ex-vriend Peter en haar dochter Aminga zijn er niet meer. Ze stierven in augustus toen ze, met Pelle, op weg waren naar Schiermonnikoog. Peter werd 44 en Aminga 9.

Dit is het verhaal van Willemien. Een verhaal over leven en liefde, over familie en vriendschap, over zoeken, vinden, verliezen. Het is geen vrolijk verhaal, maar zwart is het evenmin.

Willemien had er nooit bij stil gestaan dat het ongeluk haar zou treffen. Hun zou treffen. Direct toen het haar werkelijkheid was, schoten haar vier woorden door het hoofd. Deze vier: nu is alles anders. Intussen weet ze dat zij en Pelle een van de velen zijn die hun meest dierbaren missen. Het kan zomaar gebeuren. Daarom vertelt ze haar verhaal. En omdat het ongeluk op die zomerse zondag in Lauwersoog ook onbekenden raakte. „Het is op de een of andere manier al een publiek verhaal”, zegt ze. „En dichterbij: Peter en Aminga staan in het gebeuren ge-grift van zo veel mensen en kinderen.”

Het had iets beloftevols, die kerstavond van 17 jaar geleden. „Ik vond Peter relaxed en aantrekkelijk, snel van geest, grappig, slim”, zegt Willemien. Ze bleven elkaar zien, ze werden Peter en Willemien. Willemien en Peter.

Met de tijd ontdekte ze dat ze een niet-standaard man aan haar zij had. „Hij kon onverwacht uit de hoek komen, me op het verkeerde been zetten. Daar hield ik van. Hij was lief en zorgzaam, avontuurlijk, in voor nieuwe dingen. Hij voelde mensen en situ-

Het kan zomaar gebeuren

aties aan, analyseerde en doorgrondde ze daardoor snel.”

Ze voegt eraan toe: „Ik ben niet zo goed in relaties.” En schiet in de lach.

Willemien groeide op in Brummen. Haar ouders gingen uit elkaar toen ze 9 was. Ze pakt pen en papier. Schetst haar familie, zet lijntjes, haalt door, vult in. Met haar twee broertjes bleef ze bij haar moeder wonen. Haar vader trouwde met een vrouw die net moeder was geworden, samen kregen ze nog een kind om een aantal jaren later ook uit elkaar te gaan. Willemien zag haar vader bij vlagen niet. Haar moeder kreeg een nieuwe man, haar vader een nieuwe vriendin. Willemien wilde weg, weg!

Chaos wil ze het niet noemen, maar het was op z'n minst niet stabiel, niet voorspelbaar. „Zo gaan wij het niet doen, zeiden Peter en ik altijd.”

Zondag 20 augustus 2017. Willemien is aan het klussen in haar nieuwe huis. Ze draagt haar oude verklaren. De zon staat aan een blauwe hemel, er hangt zomer in de lucht. Willemien is stikloers op Peter en de kinderen; ze wil het liefst met ze mee naar Schiermonnikoog. Ze pakt haar schilderskwasten, ze gaat doen wat ze moet doen. De laatste plinten moeten in de verf, de volgende dag wordt de vloer gelegd.

Ze krijgt een berichtje van Peter. Dat hij en de kinderen toch met de auto naar Lauwersoog gaan in plaats van met de bus. En dat ze niet moet schrikken van de teringbende in zijn huis als ze daar de katten komt voeren.

Ze werkt gestaag door en om half één stuurt ze hem een berichtje. Of hij op de boot zit, wil ze weten. En of de kinderen het goed maken. En ze kwast verder.

Voor ze het weet is er een dik uur verstreken. Ze pakt haar telefoon. Peter heeft niet geantwoord. Niks voor hem, vindt ze. Ze stuurt een bericht aan haar vader die op de camping op Schiermonnikoog is. „Ze zijn niet van de boot gekomen”, antwoordt haar vader.

Op haar vijftiende vatte Willemien het plan op om voor een jaar naar Mexico te vertrekken. Ze wilde er naar school, Spaans leren, een nieuwe wereld ontdekken. Weg zijn. Bezorgde waarschuwingen sloeg ze in de wind, haar moeder ging uiteindelijk akkoord en in dat jaar Latijns-Amerika ontwaakte de zorgeloosheid in Willemien. Gevaar was er vast, maar ze was er niet bang voor, liet zich er niet door weerhouden.

Later, met Peter, werkte het ook zo. Ze ging vrij snel bij hem wonen, later kochten ze samen een huis. Hun dochter werd geboren, Aminga noemden ze haar. Ze meenden dat dat in het Spaans straattaal was voor klein vriendinnetje, maar nergens konden ze dat later terug vinden. Wel dat Aminga een dorpe in Argentinië is.

Peter en Aminga.

Het graf van vader Peter en dochter Aminga op de begraafplaats van Wierum.

Anderhalf jaar na Aminga kwam Pelle. Niets stond het geluk in de weg, vertelt Willemien. „Het was bijzonder en compleet. We konden al gelukkig zijn als ze lagen te slapen.”

Ze creëerden een thuis voor de kinderen. „We slaagden er in om voor voorspelbaarheid te zorgen, om eigen tradities en gewoontes te maken. Het was zoeken, we hadden geen vaste vormen, maar wel altijd kerst vieren aan zee, elke verjaardag een feestdag, elke dag samen ontbijten, samen 's avonds aan tafel. Als gezin vind je een eigen ritme.”

Ze zijn niet van de boot gekomen. Willemien bedenkt zich niet en gaat zoeken op internet. In een mum van tijd treft ze een nieuwsbericht dat melding maakt van een ernstig auto-ongeluk bij de veerdiens in Lauwersoog. Een vader en twee kinderen zijn overreden waarbij de vader om het leven is gekomen. „Alles is door m'n hoofd gegaan. Dat die vader Peter is. Maar ook het omgekeerde. Dat hij de slachtoffers natuurlijk te hulp is geschoten. Dat zijn telefoon in het water is gevallen.” Ze belt haar vader. Zegt wat ze heeft gelezen, legt hem voor of ze er goed aan doet de politie te bellen. Ze belt de meldkamer die haar belooft haar zo snel mogelijk terug te bellen.

Ze lijstbeert door haar nieuwe huis. Razend-snel gaan haar gedachten. Scenario's buitenen over elkaar heen. Ze ziet zichzelf ineens staan in haar schilderskoffie en trekt iets anders aan. Iets netters. Vanuit het raam boven ziet ze een politieauto in de straat rijden. De bel gaat, ze opent de voordeur. „Peter is dood”, zegt ze.

De agenten knikken en vertellen dat Aminga en Pelle in het ziekenhuis zijn en dat een van beiden er ernstig aan toe is. Samen met de agenten gaat Willemien naar het UMCG. „Nu is alles anders, mijn leven is niet meer hetzelfde”, bedenkt ze zich. Ze moet huilen in de politieauto, excuseert zich daarvoor en loopt het ziekenhuis binnen waar ze verneemt dat Aminga op de operatiekamer ligt. Pelle is op de eerste hulp. Willemien hoort hem gesprekjes voeren met de verpleegkundigen. Ze hoort ze grapjes maken met elkaar, hoort hoe Pelle zich tal van ingewikkelde ziekenhuis-termen eigen maakt.

Pelle weet nog van niks, zegt een van de verpleegkundigen. Willemien mag hem vertellen. „Het hoeft niet nu”, hoort Willemien haar er, tot haar opluchting, aan toevoegen.

Ergens onderweg in dat ritme en geluk van het gezin ging het mis tussen Willemien en Peter. Ze zochten samen naar oplossingen, spraken over hun verwachtingen, begonnen opnieuw, overwonnen de malaise. Dachten ze.

Met z'n allen vierden ze in 2016 vakantie in Normandië. „Een prachtige zomer”, herinnert Willemien zich. Ze bezochten de stranden van D-Day, Peter at gekke engesvissen, tot hilariteit van de kinderen veranderde hij slakken, ze voeren met een bootje naar een eiland en toen de zee was drooggevallen gingen ze lopend terug, waarbij ze oesters raapten. Kon het zo maar altijd blijven.

Terug in Groningen vielen ze terug in het ongemak dat ze te boven hoopten te zijn. Ze bedachten opnieuw oplossingen en een daarvan was uit elkaar gaan, zonder de deur dicht te gooien. Wie weet wat het hun zou brengen als ze ieder hun eigen huis hadden. De kinderen reageerden ontdaan, de wereld

>>

“
Nu is alles anders, mijn leven is niet meer hetzelfde

“
Uiteindelijk ben je als mens alleen. In de verbinding krijgt je leven glans